

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRES ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 peseta; Un número, 1 quartet. — Surt a llum los dímecres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 8 raia trimestre. Extranjer, 16. —

LO ROSARI DE LA AURORA

Las prediccions que ferem en nostre número passat respecte a la diversió pública coneguda baix lo serañch titol de *Rosari de la Aurora*, se van cumplint al peu de la lletra qu'es un gust.

Diguerem que la indecentada de passejar uniformes de carlins pe 'ls nostres carrers, comesa pe 'ls miquels de la Mercé, no podia quedar sense protesta del poble liberal, y aixis ha sigut.

Barcelona, ab sa actitut unánime contra 'ls enemichs de la tranquilidat d' Espanya, ha demostrat, durant las duas festas que acaban de finir, que sab respondre dignament a las estúpides provocacions del carlí distressat de relligiós.

Ja diguerem en nostre últim número, que 'l diumenje anterior a la setmana passada deshonraren nostros ciutats los *auroristas* exhibint uniformes de suavo carlí, ab que anavan vestits los que portavan lo bayari del sant.

Arribarem, donchs, al diumenje que acabá la última setmana, y sembla que un bon número de personas curiosas se situaren per los punts ahont debía passar la mascarada carcolítica, moguts sens dupte pe 'l desitj de veure si continuava la barra de vestirse de carlí pera fer actes de devoció.

Y en efecte. A las sis del matí sortiren de la iglesia de la Mercé cosa de mitja grossa de donas de tots calibres y olors, y un parell de dotzenas d' homes primitius ab la faixa de pensionistas de San Boy, entre 'ls que anavan també los suavos que portavan lo bayari.

Com además de sa mala fila, que tant excitava la rissa, llansaren provocacions com la de aja tinch ganas de fer garrotadas y otras per l'asil, va comensar l' escándol ab crits y xiulets, luego cantant *La Marsellesa*, l' *himne de en Garibaldi* y *¡Jo te t' encendré*, acabant per rebre alguns gibrells deixada anar pe 'ls vehins y repartintse mes de quatre garrotadas com a miquel donat als cridayres.

Resultat: que la manifestació llanera de diumenje fou un mercat de Calaf, y acabá tal com es: com lo rosari de la aurora.

Pero es lo cas que 'ls carlins llensaren la provocació de dir que *dímecres ningún faltó al rosari*, y per medi de son orga en la premsa lo *Correu Catalá*, ahmuren que *anirán previnguts* y que tenian per lo menos tants bons punys com qualsevol altre pera fer trompis.

La provocació sembla que fou acceptada per los liberals.

A dos quarts de cinch del matí del dimecres, comensaren a arribar curiosos devant de la iglesia de la Mercé, fentse un grupo que aná pujant tan ràpidament, que a las sis, hora de surtir los carcudats a passeig bramant lo rosari, passavan de sis mil los que volian veure la funció.

Tothom estava en actitud pacífica, portant la major part per company garrots y bastons dels que no mes se veuhen en días de grans solemnitats.

Al tocar las sis un *¡ara! ¡ara!* general semblava indicar que 'l teló anava a alsarse.

Pero no va ser aixis. Los miquels, tan belichs lo dia avans, sembla que van tenir la prudencia de renunciar generosament a ensenyarnos las sevas patibularias filias.

Tocaren quarts de set y las set, y 'l grupo de anti-miquels creixió de tal modo, que 'l carrer Ample estava de gom a gom desde la plassa del Duch de Medinaceli fins al carrer dels Escudellers, succehint lo propi en totas las avingudas de la Mercé y passeig de Colón.

Avans de las set havia esperant los miquels mes de 20.000 personas.

Veient que, contra lo que podia esperarse de las provocacions del carlí *Correu Catalá*, los auroristas donaren al públich lo miquel de no sortir, se comensá a amenisar la funció ab una especie d' intermedie, contentantse com aquell que, no podent beure de lo que t' ganas, ensuma 'l tap de la ampolla.

Llavors se comensá a fer una ovació a cada un dels que entravan y sortian del club dels miquels y suavos.

Cada vegada que se obría la porta del corral pera donar pas al bestia de llans, un concert de xiulets, crits y rialladas saludava la antipática fesomia del fracassat aurorista.

Y d' aquesta manera seguí la diversió fins a mitj dematí, hora en que nosaltres nos retirarem, per veure que l' espectacle ja no podia oferir novetat.

Las autoritats barceloninas desplegaron un lujo de forasas que no semblava sino que's tractés de impedir un dia de Sant Jaume com lo del any 35.

Molt avans de neixé 'l dia, casi tota la policia de Barcelona y gran part dels municipals tenian presas las avingudas de la iglesia, guardant sobre tot la entrada principal y la plasseta de devant la Capitanía general, que va ferse despejar un xich.

Y com aixó no debía ser prou, a quarts de set arribaren cosa de una companyia de civils ab los corresponents arguments al coll, y 's quedaren formats devant de la porta de la iglesia que surt al carrer Ample.

D' aquesta manera l' autoritat va protegir la retirada dels miquels y suavos, que sortian de la iglesia ab lo cap sota l' ala, molts per una porta falsa del carrer de la Mercé y passant per los punts ahont la multitud era menos numerosa.

Algun guerrero que volgué fer l' home al sortir, rebé una pluja de bolets de la que nison Deu pogué lliurarli, y 's conta que un ensotat partidari de *La millor rahó 'l trabuch* ne sortí ab lo vostre ple de goteras y alguna finestra al pis de dalt.

Jo trobo que 's mereixia aixó y molt mes, si es veritat lo que se 'ns ha dit.

Sembla, donchs, que per ara s' haurá acabat lo Rosari de la Aurora, y que de continuarse algun dia tindran bon compte los que 'l fassin de no provocar los sentiments liberals de la democrática Barcelona, y molt mes de no passejar per nostros carrers los uniformes dels assexinos de Llayers y Vallfogona, que, com ja diguerem en nostre últim número, es una deshonra, una vergonya y una indecencia que cap barceloní qu' estimi en algo lo bon nom de la ciutat pot tolerar ni consentir.

Diumenje, buscant las esquellas, perderen los boues.

Dímecres, anant per llans, ne sortiren esquilats.

Y si buscan la revanxa per aquest camí, es segur que hi deixaran pel y ploma.

Lo temps s' encarregará de donarnos la rahó.

Y consti que fem aquesta profecia sense creurems inspiris per cap divinitat.

DISCURS

PRONUNCIAT EN LO SOLEMNE ACTE DE LA COLOCACIÓ DE LA PRIMERA PEDRA DEL MONUMENT DEDICAT AL XATO DEL CARRER VERMELL, QUE TÉ DE AIRECARSE EN LA PLESSA DE SANT AGUSTÍ VELL.

[Senyors]

Entengashi tothom ab aquest dietat, tant los que ho son com los que no, tant los hisendats com los menestrals y pagedos, tant los que duhen levita com los que portan gech ó americana, perque sense cap dubte tothom es senyor de lo seu, y al dir senyors hi encloch a tothom.

LO PRINCIPI DEL FI de certas manifestacions que acaban com LO ROSARI DE LA AURORA